



ရွှေပဒေသာစာပေ

အလင်းသစ်

မာန၏ ပရိသတ်ကြီး...

အချစ်
လုံးချင်းဝတ္ထုသစ်



အခန်း(၁)

" လာပြီ ... လာပြီ "

"သေသေချာချာ ချိန်နော်"

"ဘယ်လိုချိန်ချိန် သူက ရုပ်ပုံပါတာနဲ့ လှပြီးသား ဖြစ်နေမှာ ကို"

"ခေါင်းမပါဘဲ ဖြစ်နေမှာ စိုးလို့ ပြောတာကို"

"ခေါင်းမပါလည်း ပါတာလေးက ကြည့်ကောင်းပြီးသား"

"ဪ ... နင်ကလည်း ... ခေါင်းမပါရင် ဘယ်ဟာကို ခိုးနမ်းရမှာလဲ"

"ပါတာကိုနမ်းပေါ့"

"အောက်ပိုင်းတင် ပါနေမှ ဖြင့် ... ဟီ ဟီ"

"အဲဒီတော့လည်း ပါတာလေး"

"ဘာပြောတယ်"

"ခြေထောက်ကိုပြောတာ ခြေထောက်"

"ရှုး"

ကျောရှင်းက ရှုးခနဲလုပ်လိုက်တာနှင့် အားလုံး တိတ်ဆိတ် သွားကြသည်။ မဒီက ဖုန်းကိုထောင်ပြီး လက်ညှိုးက ဟိုတို့ သလို ဒီထိသလို ဟ

နံရေးပြကာ လာတဲ့ လူကို ဓာတ်ပုံရိုက်ဖို့ ချိန်နေတာ ဖြစ်၏။

မသိတော့လည်း သူခိုး၊ သိတော့လည်း ပြောင်ပဲပေါ့။ ဖုန်းထဲမှာ ပေါ်လာတဲ့ ပုံရိပ်က လမ်းလျှောက်လာတာ ခေါင်းကိုငုံ့ထားသဖြင့် မျက်နှာက ပီပီပြင်ပြင်မပေါ်။

သူ ခေါင်းမော့လာပါစေလို့ ဆုတောင်းနေရင်းပဲ ဆုတောင်းက ပြည့်သွားသဖြင့် ရိုက်လိုက်တာ တစ်ပုံ။ တစ်ပုံရထားတာကို အားမရနိုင်ဘဲ နောက်ထပ်တစ်ပုံရဖို့ ကြိုးစားပေမဲ့ ပြန်ငုံ့သွားတဲ့ ခေါင်းက မော့မလာတော့ပေ။

"ကျွတ်"

"ခေါင်းကလည်း ဟယ် ... တစ်ခုခု ကျပျောက်လို့ ရှာနေတဲ့ အတိုင်း ..."

"အေးပါဟဲ့"

"တိုးတိုး တိုးတိုး"

သူ အနားရောက် လာပြီမို့ အချင်းချင်း လက်တို့ ကာ ဟိုလိုလို ဒီလိုလို လုပ်နေကြ၏။ ဒီကျောင်းဝန်းကျင်မှာ သူတို့လို မိန်းကလေးမျိုးတွေ ဘယ်နှယောက်လောက် ရှိနေနိုင်မလဲ။ သူတို့လို ဓာတ်ပုံခိုးမရိုက်ရင် တောင် ခိုးကြည့်ကြတဲ့ မိန်းကလေးတွေက အမြောက်အမြား ရှိနေမှာပါ။ ခိုးကြည့်ကြည့် ပြောင်ကြည့်ကြည့် သူက ဘယ်သူ့ကိုမှ ဂရုစိုက်သူမဟုတ်။

သူများ တွေလို သူငယ်ချင်း အပေါင်းအသင်းထားပြီး ဟေးလား ဝါးလား လုပ်မနေတဲ့ မင်းမာနဆိုသော ယောက်ျားသည် ဘယ်အချိန်ပဲ ကြည့်ကြည့် တစ်ယောက်တည်းသာ။ တင်စားရရင် ကျောက်စိုင် ကျောက်

သားကြီး အတိုင်းပါပဲ။ သူ့ဘဝမှာ စာကလွဲပြီး ဘာကိုမှ ဂရုမစိုက်တတ် သည့်ပုံ ဖမ်းနေတာ လူအများ အထင်ကြီးအောင်လား ဆိုတော့လည်း မ ဟုတ်။ နာမည်နဲ့ လိုက်အောင် မာနကလည်း ကြီးပဲ။

မာနကြီးတာသည် သူများ တွေလို နောက်ဆုံးပေါ်ကားစီးပြီး ငွေကို ရေလိုသုံးနိုင်အောင် ချမ်းသာလို့ မဟုတ်ဘဲ အမြဲတမ်း အဝတ်နွမ်းလေး များ နှင့် အပေါင်းအသင်းမမင် မခင်တွယ်တတ်သူဟာ မင်းမာနဆိုတဲ့ ကောင်ပါပဲ။ ဒီလိုကောင်ကို မိန်းကလေးတွေ ဘာလို့ စိတ်ဝင်စား နေကြ သလဲဆိုရင် ဝင်စားစရာ ကောင်းအောင် ချောလို့ ပေါ့။

အသားအရေက ဖြူဆွတ်နေတာမျိုး မဟုတ်ဘဲ အဝါရောနှောနေသ ည့် ဝါညက်ညက်။ မျက်ခုံးမွေး ကောင်းကောင်း နဲ့ နှာတံက ဖြောင့်စင်း နေပြီး ကော့ခြင်း ပွခြင်းမရှိ။ မထူမပါး နှုတ်ခမ်းလေးက နီထွေးထွေးနှ င့်ပါ။ ဒါ သူ့အတွက် အသုံးမဝင်ဘူး ထင်နေသလား မသိ။ တကယ်တော့ ချောမောလှပခြင်းကို လူတစ်ယောက်ရဲ့ တန်ဖိုးလို့ သတ်မှတ်သူတွေ ရှိ သည် မဟုတ်လား။ ထိုချောမောခြင်းကြောင့် သူ့ဘဝကို အမြင့်တွန်းတင် ချင်သူတွေ၊ ကယ်တင်ချင်သူ၊ ဆယ်ယူချင်သူတွေ ရှိပေမဲ့ အဲဒီလိုလူတွေ ကို သူက ဖုတ်လေသည့်ငါးပိ ရှိသည် လို့ မမှတ်တဲ့ လူ။

"မာန"

"-----"

"မာန"

နောက်က ခေါ်သံကြားပြီး ပြေးလိုက်လာတဲ့ ဒေါက်ဖိနပ်သံကိုလည်း ကြားနေရသည် ။ ဒါပေမဲ့ မာန ခြေလှမ်းတွေ ရပ်တန့်မသွားပေ။

"မာန နေပါဦး"

ပြေးလိုက်လာတဲ့ သူက သူ့ရှေ့မှာ ကာရပ်လိုက်ခါမှ ပဲ မာနခြေလမ်း
တွေက ရပ်တန့်သွားကာ ...

"ဘာကိစ္စရှိလို့ လဲ"

"ရော့"

သူ့မျက်နှာရှေ့အထိ ရောက်လာတဲ့ ဘူးလေးကို စိုက်ကြည့်ပြီးမှ
ကမ်းပေးလာတဲ့ မိန်းကလေးကို ကြည့်လိုက်တဲ့ မျက်ဝန်းတွေက
ခပ်စိမ်းစိမ်းရယ်။

"ဒါဘာလဲ"

"ဖိနပ်"

"ဘာလုပ်ဖို့ လဲ"

"ယူစီးဖို့ ပေါ့"

"ငါ့ခြေထောက်မှာ ဖိနပ်နဲ့ "

"မာန"

ရှောင်ထွက်သွားဖို့ ပြင်ပေမဲ့ ရှေ့က ပိတ်ရပ်ထားတော့ သွားလို့ မရ။

"ယူခြေထောက်ကို ပြန်ငုံကြည့်ဦး ... ဆင်ကြယ်ဖိနပ်ဆိုတာ တော
သားတွေစီးတာ မာနရဲ့ ၊ ယူက တက္ကသိုလ်ကျောင်းသားလေ၊ အလုပ်ကြ
မ်းသမားတွေတောင် ကတ္တီပါလောက်ကို စီးနေကြတာ၊ ပြီးတော့ ယူဖိန
ပ်က ဘယ်နှနှစ် ဘယ်နှကာလ ရှိနေပြီ မသိဘူး ... ပါးလို့ ခြေဖနောင့်
နေရာတောင် ပေါက်တော့မယ်"

မာန ကိုယ့်ခြေထောက်ကို ပြန်ငုံကြည့်မိ၏။ ဒီဆင်ကြယ်ဖိနပ်ကို သူ
ဒုပေနာပေ စီးလာခဲ့တာ နှစ်နှစ်ရှိပြီ။ ဖိနပ်သည်းကြိုးပြတ်လို့

သည်းကြိုးသာလဲပြီး စီးနေခဲ့တာ။ ဒီဖိနပ်ကို ဝယ်ပေးတုန်းက ကိုကိုကြီး ပြောခဲ့တဲ့ စကားကိုလည်း သူမမေ့။

"ဒီအိမ်မှာ မင်းလုပ်စာ တစ်ကျပ်တစ်ပြားမှ မရှိဘဲ ကျောင်းထားပေး နေတာကို ကျေနပ်၊ ကတ္တီပါဖိနပ်ဆိုရင် ခဏခဏ ဝယ်ရလို့ ခဏခဏ ပို က်ဆံကုန်နေဦးမယ်၊ ဒီဖိနပ်က နှစ်နှစ်ကျော် သုံးနှစ်လောက် ခံတာဆို တော့ မင်း ခဏခဏ မဝယ်ခိုင်းရတော့ဘူးပေါ့၊ ဒါ သုံးနှစ်အတွက်နော်၊ သုံးနှစ်မပြည့်ခင် ပြတ်သွားလို့ ကတော့ မင်းဘာသာ ခြေထောက်ချည်းပဲ သွား၊ အေး ... အမြင်မတော်လို့ ဝယ်ပေးသူရှိရင်တော့ စီးပေါ့ကွာ"

တဲ့ ။ သူတို့ ကသာ ဂျူးဖိနပ်တွေ အမျိုးမျိုးစီးတာ။ မာနကို ဖိနပ်ဝယ် ပေးဖို့ နှစ်ထောင် သုံးထောင်လောက်ကျတော့ နှမြောတွန့်တိုသူတွေ။ မာ နဆိုတဲ့ ကောင်ကလည်း မာနနဲ့ ကောင်မို့ သုံးနှစ်မပြည့်မချင်း ဘယ် တော့မှ နောက်ထပ် ဖိနပ်ဝယ်ပေးဖို့ ပြောမှာ မဟုတ်။ သူများ ပေးစာက မ်းစာကိုရော ယူစရာလား။

သူလိုချင်တာက ပညာ၊ ပညာတတ်မှ သူ ဒီနွံထဲက ရုန်းထွက်လို့ ရမှာ ။ ကျောင်းကို ရှိုးပြလာတာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ဖိနပ်ပဲစုတ်စုတ်၊ အ ကျီပဲစုတ်စုတ် ဘာကို အရေးစိုက်ရမှာ လဲ။

"ယူပါ မာနရဲ့ "

"ဒီမှာ "

"ဟင်"

"ငါ့နာမည်ကိုက မင်းမာန "

"သိတယ်လေ"

"မသိသေးတာကို ပြောမလို့ "

"ပြောလေ"

"ငါ ဒီကိုလာတာ ပညာရှာဖို့ ၊ ရှိုးပြဖို့ လာတာ မဟုတ်တဲ့ အတွက် ငါ ဘာသာ ဖိနပ်စုတ်ရုံမကလို့ ခြေထောက်ချည်းပဲ သွားသွား ... ဘယ်သူ့အ ကူအညီ အထောက်အပံ့မှ မလိုဘူး"

"ဒီက စေတနာနဲ့ ပေးတာကို"

"မလိုဘူး"

"မာန"

"မင်း ငါ့နောက်ကို ထပ်မလိုက်နဲ့ "

မာန လှည့်ထွက်လာခဲ့တာ နောက်ကို လုံးဝ ပြန်ခဲ့မကြည့်။ ကိုယ်ဖိ တ်ခေါ်တာ မဟုတ်ဘဲ ကိုယ့်ရှေ့ကို ရောက်လာတာ ဘာအားနာစရာရှိလဲ ။ သူများ ပေးစာကမ်းစာနဲ့ မှ လူမွေးလူရောင် ပြောင်မယ်ဆိုရင် မာနဆို တဲ့ ကောင် အမှောင်ထဲမှာ ပဲ တစ်သက်လုံး ငုတ်တုတ်မေ့ချင် မေ့ပါစေ တော့။

"ဆံပင်တွေက ရှည်နေပြီ၊ ဆံပင်ညှပ်ခတောင် ပိုက်ဆံမှ ရှိဘူး ထင် တယ်"

"သနားပါတယ်"

ကိုယ့်ကို ပြောတာမှန်း သိပေမဲ့ မာန ဂရုမစိုက်ပေ။ ကိုယ့်ဘဝက ဒီ လိုအပြောခံရဖို့ ဒီလိုဒီအကြောင်းတွေ ရှိနေခဲ့တာကိုး။

အခန်း(၂)

မာန ကျောင်းက ပြန်လာတာနှင့် လွယ်အိတ်ချိတ်ပြီး ပုဆိုးပြင်ဝတ်ကာ ခြံထဲသို့ ဆင်းလာခဲ့၏။ သူ့ကို စောင့်ကြိုနေတဲ့ အလုပ်တွေက တစ်ပုံတစ်ပင်။ မဖြစ်သာတဲ့ အဆုံး ပန်းကန်ဝင်ဆေးရတာတို့ ၊ အဝတ်လျှော်ရတို့ တောင် လုပ်ရသေးတာပဲ။

ဒါ မာနရဲ့ ဘဝ။ ကားရေဆေးဖို့ အတွက် ပုံးတစ်ပုံးနဲ့ ရေခပ်လာခဲ့စဉ် ...

"မာန"

ပုံးကိုချပြီး ပြန်ခဲ့ကြည့်တော့ ခါးထောက်ရပ်နေတာ ကိုကိုကြီးနဲ့ ကျော်ကျော်။

"လာဦး ဒီကို"

"ဟုတ်"

မာန ခပ်သုတ်သုတ် လျှောက် လာပြီး ကိုကိုကြီးရှေ့မှာ ခေါင်းငုံ့ရပ်လိုက်၏။

"မနက်က မင်းကြောင့် ပန်းကန်နှစ်ချပ် ကျကွဲသွားတယ်ဆို"

မျက်လွှာတစ်ချက်သာပင့်ကြည့်ပြီး ချက်ချင်း ခေါင်းပြန်ငုံ့လိုက်ရ၏။ မနက်က ဒေါ်ထွေးလက်ကနေ သူ့လက်သို့အကူးမှာ ယူတဲ့ သူက ပန်းကန်

န်ကို ကိုင်ရုံပဲရှိသေး၊ ပေးတဲ့ သူက လွှတ်ပေးလိုက်လို့ လွတ်ကျသွားတာ

။

အဲဒီပန်းကန်နှစ်ချပ်က ကိုကိုကြီးစားတဲ့ ပန်းကန်နဲ့ ကျော်ကျော်စား
တဲ့ ပန်းကန်။ ပန်းကန်ကျကွဲတဲ့ အတွက် ဘယ်အချိန် ဘယ်သူ လာဆူ
တာခံရမလဲ၊ အဆူခံရမယ်ဆိုတာ သေချာပေါက် သိထားပေမဲ့ ကိုကိုကြီး
နဲ့ ကျော်ကျော် လာမယ်လို့ တော့ မထင်။ သူတို့ မောင်နှမက ဘယ်တုန်း
ကများ မီးဖိုချောင်ကိစ္စ စိတ်ဝင်စားလို့ လဲ။

"ဟေ့ကောင် မာန"

"ဗျာ"

"ငါမေးနေတာ ကြားလား"

"ဟုတ် ကြား ကြားပါတယ်"

"ကြားရင် ဖြေလေကွာ"

"ဟုတ် ဟုတ်ပါတယ် ကိုကိုကြီး"

"အဲဒီပန်းကန်နှစ်ချပ်က ငါနဲ့ ကျော်ကျော်စားတဲ့ ပန်းကန်တွေကွ"

"ပန်းကန်တွေပေါပေမဲ့ အဲဒီပန်းကန်နှစ်ချပ်ရဲ့ တန်ဖိုး နင်ရှာနိုင်သ
လား ... ပြောစမ်း"

"ကျွန်တော် ကျွန်တော် အခြားမှာ အလုပ်ထွက်လုပ်"

"ဘာ"

"ခွပ်"

"အ"

ကိုကိုကြီး လက်သီးချက်ကြောင့် မာနနောက်သို့ ပက်ခနဲ လန်သွား
လေလျှင် ...

"ဟေ့ကောင်"

အင်္ကျီရင်ဘတ်စကို လှမ်းဆွဲထားပြီး ...

"ခွပ်"

"အ"

"ခွပ်"

"အား"

"ထိုး ... ကိုကိုကြီး ထပ်ထိုး"

"တောက်"

"ဟေ့ မြေးကြီး ... တော်တော့"

ဒေါ်မျိုးမြင့်မြတ် လှမ်းတားချိန်မှာ မာနကို နောက်ထပ်ထပ်ထိုးဖို့ မြင့်မြတ်ကိုကို လက်ရွယ်နေတာ ဖြစ်၏။ မေမြင့်မြတ်ကျော်က လက်ခုပ်တီး အားပေးနေတာ လက်ငြေ့ပွဲလို့ သတ်မှတ်နေသည် လားမသိ။ အဲဒီလိုသတ်မှတ်ရအောင် ...

မာနဆိုတဲ့ ကောင်က ကိုကိုကြီးကို ခံထိုးဖို့ မပြောနဲ့ လေသံမာမာနဲ့ တောင် စကား ပြန်ပြောရဲခဲ့လို့ လား။ ညီအစ်ကိုဆိုပေမဲ့ သူတို့ ဘက်က ရက်စက်စိမ်းကားစွာ ဖက်ဆစ်ဝါဒကို ကျင့်သုံးနေတာလေ။ တစ်ခုခုဖြစ်ပြီဆို ထိုးဟယ် ကြိတ်ဟယ်နဲ့ အမြဲခံရသူက မာနပါ။ ဘွားဘွား ရောက်လာလို့ လည်း မာန ဝမ်းသာအားရ မဖြစ်ပါဘူး။

အခုပဲ သူ့ကို ကြည့်နေတဲ့ ဘွားဘွားမျက်လုံးတွေက စိမ်းစိမ်းကြီးပါပဲ

။ ဘွားဘွားကစ မာနအပေါ်ဆို အိမ်မှာ မွေးထားတဲ့ ခွေးတစ်ကောင်
ကြောင်တစ်ကောင် လောက်တောင် သံယောဇဉ်မထားဘဲ ဖိနှိပ်ထား
တာ။ မာနက မြေးပေမဲ့ မြေးလို့ သတ်မှတ်ခြင်း မခံရဘဲ ရန်သူလို ဆက်
ဆံခံရသူ။

"နင့်အမေက ငါ့သားကို သူဌေးသားဆိုပြီး အပိုင်ချိုင်လိုက်တာလေ၊
ဟွန်း ... တို့ က တို့ သားကိုလည်း အမွေဖြစ်လိုက်ရော ဒင်းက ခြံခန့်
တော့တာပဲ၊ သူ့ကြောင့် ငါ့သား အရက်သမားဖြစ်ပြီး သေရတာ၊ ငါ့သား
လည်း သေရော နင့်ကို လက်ထဲ လာထိုးထည့်တာလေ"

"ဟုတ်တယ် ... နင့်အမေက ပြောသွားသေးတယ် ... သိလား၊ ဒီက
လေးက ရှင်တို့ သွေး တစ်ဝက်ပါတယ်၊ ဒါကိုမှ သွေးမှန်းမသိရင် ရိုက်ရိုက်
သတ်သတ် ... ကြိုက်သလို လုပ်ကြတဲ့ ၊ တို့ ကလည်း တို့ သွေးစပ်
နေလို့ ခေါ်ထားရပေမဲ့ နင့်ကို တစ်စက်ကလေးမှ စေတနာမရှိဘူး ... သိ
လား"

"နင့်အမေက ခြံခန့်စရှိတဲ့ နွားဆိုတော့ နင့်ကိုထားခဲ့ပြီး ပျက်စီးချင်
တိုင်း ပျက်စီးနေတာ၊ နင်က အပျက်မရဲ့ သား"

"အေး ... ကိုယ်နဲ့ တန်ရာပြော တန်ရာမှာ နေ၊ ငါ့သားသမီးတွေနဲ့
ယှဉ်ပြိုင်တုပလို့ ကတော့ ဒီအိမ်ပေါ်ကနေ ခေါင်းနဲ့ ဆင်းရမယ်သာမှတ်
"

ခဏ ခဏ ကြားနေရတဲ့ ဒီစကားတွေဟာ ဘွားဘွားနဲ့ ကိုကိုကြီးတို့
ရဲ့ အမေ ဒေါ်နန်းယုဝေ ပြောနေကျ စကားတွေပါ။

ဒီစကားတွေကို ကြားယောင်မိရင်း အမေဆိုတဲ့ မိန်းမကို စိတ်နာသ
ည် ။ သူ့ရင်ခွင်ထဲမှာ သာ နေခွင့်ရရင် တောင်းပဲစားရစားရ မာနဆိုတဲ့
ကောင် အပြီးနဲ့ ကျေနပ်နေမိမှာ အမှန်။

ခုတော့အာဏာပါးကွက်သား လက်ထဲကို အပ်နှံခြင်းခံလိုက်ရတဲ့ သူ
ခိုးစားပြတစ်ယောက်လို သူတို့ နှိပ်စက်သမျှ ခေါင်းငုံ့ခံနေရတဲ့ ဘဝ။

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ"

"ဘွား မသိသေးဘူး ထင်တယ်၊ မနက်က ဒီကောင့်ကြောင့် ပန်းကန်
နှစ်ချပ် ကျကွဲသွားတယ်ဘွား၊ အဲဒီနှစ်ချပ်က ကျွန်တော်စားတဲ့ ပန်းကန်
နဲ့ ကျော်ကျော်စားတဲ့ ပန်းကန် "

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်တယ် ဘွား ... ဒီကောင် နမော်နမဲ့နိုင်လို့ ဒီလိုဖြစ်တာ၊
အဲဒါကြောင့် ကိုကိုကြီးက ဆုံးမနေတာ"

ကျော်ကျော်စကား ဆုံးသည် နှင့် ဒေါ်မျိုးမြင့်မြတ်မျက်နှာက မာနဘ
က်သို့ လှည့် လာပြီး ...

"မာန"

"ဗျာ"

"အဲဒီအတွက် မြေးတို့ မောင်နှမကို တောင်းပန်လိုက်"

"ဘွား"

"ငါ့ကို ပြန်မပြောနဲ့ "

"မဟုတ်ပါဘူး ဘွားရယ် ... ကျွန်တော် ပန်းကန် လွှတ်ကျတယ်ဆို
တာ"

"ဆင်ခြေမပေးနဲ့ လို့ ငါပြောထားတယ်လေ၊ မင်းက ငါ့ကို ပမာမခန့်
... ကဲ"

"အား"

ဗိုက်ခေါက်ကို လိမ်ဆွဲလေသဖြင့် မာနမျက်နှာလေး ရှုံ့မဲ့သွားလေသည်။ မှန်တာမှားတာ သူ့မှာ ဖြေရှင်းခွင့်မရှိ။ သွေးထွက်သံယို ဖြစ်သွားတဲ့ လူကို တစ်ချက် သနားဖော်မရဘဲ ခုလို ထပ်လုပ်တာသည် မာနက မနာတတ်တဲ့ အသည်းနဲ့ သံမဏိစက်ရုပ်လူသားလို့ ထင်နေလို့ လား။

"ပြန်ပြောဦးလေ"

"အား ... မပြောတော့ပါဘူး သွားရဲ့ "

"အဲဒါမှတ်ထား ... ဘာဖြစ်ဖြစ် ဒီမြင့်မြတ်စံအိမ်က လူတွေကို မင်း ပြန်ခံပြောခွင့် မရှိဘူး"

"ဟဲ့ ... ပြောနေတာ ကြားလား"

"ကြား ကြားပါတယ်"

ခေါင်းညိတ်လိုက်တော့မှ ဗိုက်ခေါက်တွေ လိမ်ဆွဲခံရခြင်းမှ ကင်းလွတ်ခွင့်ရသည် ။

မြေးချင်းအတူတူ ခုလို ခွဲခြားဆက်ဆံခံရတာလည်း အပွင့်ကို ဘုရားတင်ပြီး အရွက်ကို ခြွေချလွှင့်ပစ်တာမျိုးပဲပေါ့။ နှင်းဆီဆိုရင် အပွင့်ကိုပန်၊ ဆူးကိုချိုးရင်ချိုး၊ အငြိုးနဲ့ ဆူးက ပြန်ထိုးစိုက်ခွင့် ရှိသေးသည် ။

မာနကတော့ အပွင့်နဲ့ တစ်ရွက်ကလေးမှ ရောနှောပန်ဆင်ခြင်း မခံရတဲ့ ကြာတစ်ပွင့်။ ရေမြင့်ရင် ကြာတင့်တယ်လေ။ သူ့ဘဝကတော့ ရေမရှိတဲ့ အရပ်မှာ ပွင့်ရတဲ့ နွံထဲက ကြာ။

"ဟေ့ကောင် မာန"

"....."

"ခေါ်နေတာထူးလေ"

"ဗျာ"

"မင်း နောက်ထပ် ဘာပဲလုပ်လုပ် ခြေကြောလက်ကြော မတင်းလို့ ခုလိုဖြစ်ရင် အသေပဲ"

"ခုလည်း သူ့ကို အပြစ်ဒဏ်ပေးရမယ် ကိုကိုကြီး"

"ဟုတ်တယ်၊ မင်းကြောင့် ပန်းကန်နှစ်ချပ် ကျကွဲတဲ့ အတွက် မင်းထမင်းနှစ်နပ် မစားရဘူး၊ ကျွေးတဲ့ လူ ငါနဲ့ တွေ့မယ်"

"ကောင်းတယ်"

ရာဇသံက ပြင်းပါ။ မာနအတွက်က ရိုးနေပြီမို့ ထမင်းနှစ်နပ်အတွက် တောင့်ခံရမှာ ပဲလေ။

"ဘွား"

"ပြောလေ မြေးကြီး"

"ဘွား သူ့ကို သနားတယ်ဆိုပြီး ခိုးမကျွေးရဘူးနော်"

"မကျွေးပါဘူး မြေးကြီးရယ်၊ မြေးကြီး ခုလိုလုပ်တာ မှန်တယ်၊ ဒါမှ ဒီကောင်မှတ်မှာ "

"ဒါဆို ဘွားလည်း အပေါ်ထပ်ကို ပြန်တက်တော့"

"အေး အေး"

ဒေါ်ချိုးမြင့်မြတ် လှည့်ထွက်သွားတော့ နှုတ်ခမ်းထောင့်မှ စီးကျလာသော သွေးစတို့ မာန လက်ခုံနဲ့ ပွတ်သုတ်လိုက်၏။ စောစောက ဘွားသနားအောင် မသုတ်ဘဲထားတာ မဟုတ်ပေ။ ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် သွေးထွက်မှန်းပင် သတိမထားနိုင်အောင် ကိုယ့်ဒေါသကို ထိန်းချုပ်

နေရခြင်းကြောင့် ဖြစ်၏။

"အဟွန်း ... မင်းက တော်တော် လာတဲ့ ကောင်ပဲ"

လှောင်ရယ်သံကြားက ကိုကိုကြီး ဘာပြောတာလဲ မာန နားမလည်။

"စောစောက ဒီသွေးတွေကို မသုတ်ဘဲထားတာ ဘွားမြင်ပြီး သနား
အောင်လား မာန၊ မျှော်လင့်မနေနဲ့ ... မင်းအပေါ် ဘွားက ဘယ်တော့မှ
မေတ္တာထားလာမှာ မဟုတ်ဘူး ၊ အဲဒါကို မင်းခေါင်းထဲမှာ မြဲမြဲမှတ်ထား
"

လှည့်ထွက်သွားမလို လုပ်ပြီးမှ ...

"ဒီမှာ မာန "

မာန ခေါင်းငုံ့ထားဆဲပါ။

"ကားရေဆေးတာ ပြောင်အောင်ဆေးနော်"

"....."

"မပြောင်လို့ ကတော့ မင်းနဲ့ ငါ အတွေ့ပဲ"

လှည့်ထွက်သွားတဲ့ ကျောပြင်ကို ကြည့်ပြီး အခြားသူဆိုရင် တက်ခေါက်မိမှာ ပေမဲ့ အခု မာနမှာ တက်ခေါက်ခွင့် မရှိ၊ ဒေါသဖြစ်ခွင့် မရှိ။

"လူလေး မာန "

လူလစ်တာနှင့် မာနအနားကို ရောက်ရှိလာသူက ဒေါ်ထွေးပါ။

"ဒေါ်ထွေး စိတ်မကောင်းလိုက်တာ ကလေးရယ်၊ ဒေါ်ထွေး စိတ်
လောပြီး လွှတ်ပေးလိုက်လို့ ကျကွဲတာလို့ ဒေါ်ထွေး ရှင်းပြပါတယ်ကွယ်
"

"ကျွန်တော့်အတွက် စိတ်မကောင်း မဖြစ်နဲ့ ဒေါ်ထွေးရယ်၊ ဝဋ်ကြွေး ရှိလို့ ဆပ်နေရတယ်လို့ ပဲ ကျွန်တော် သတ်မှတ်ပါတယ်၊ တမင် အပြစ်ရှာချင်သူတွေရဲ့ အမြင်ကို ရှင်းပြဖို့ ဆိုတာ လွယ်မှ မလွယ်ဘဲ"

"အခု လူလေးကို ထမင်းနှစ်နပ် မစားရဘူးဆိုတော့"

"ကျွန်တော် နေနိုင်ပါတယ်"

"မဟုတ်တာကွယ်"

"ကဲ ... ဒေါ်ထွေး"

"ဟင်"

"တော်ကြာ ကျွန်တော်နဲ့ ရပ်စကားပြောတာကို မြင်လို့ အဆူခံနေရ ဦးမယ်၊ ဒေါ်ထွေး သွားတော့နော်"

ဒေါ်ထွေး သက်ပြင်းချပြီး ခေါင်းညိတ်လိုက်၏။

သူမကလည်း ဒီအိမ်ကလူတွေရဲ့ ဩဇာခံတစ်ယောက်မို့ ဘာများ တတ်နိုင်ပါ့မလဲလေ။

ညရောက်တော့ မာန ဗိုက်ဆာဆာနှင့်ပဲ ခွေနေမိသည် ။ ခါတိုင်း ဒဏ်ပေးတာက တစ်နပ်စားပြီးမှ ဆိုတော့ တော်သေးတာပေါ့။ အခုက မဆာလို့ ဆိုပြီး သူ နေ့လယ်စာမစားဘဲ နေခဲ့တာ။ ညစာကျမှ စောစော စားမယ်လို့ စိတ်ကူးပြီး ကားရေဆေးတာ အရေးကြီးတာမို့ ဆာစပြုနေတာကို ပေပြီး ကားရေဆေးဖို့ အရင်လုပ်ခဲ့တာ မှားပြီ။

အဲဒီလိုမှန်းသိရင် ကျောင်းက ပြန်ရောက်ကတည်းက ဗိုက်ဆာလို့ ဆိုပြီး ဝအောင် အင့်အောင် စားထားလိုက်ပါတယ်။ ခုတော့ ဗိုက်ထဲက နာလိုစွာ တဂိုဂို။

"ဒေါက် ဒေါက်"

"ဟင်"

"ဒေါက် ဒေါက်"

တံခါးခေါက်သံက သိပ်မကျယ်ပေ။ မာန ထ လာပြီး တံခါးဖွင့်ပေး
လိုက်တော့ ...

"လူလေး"

"ဟင် ... ဒေါ်ထွေး"

ဒေါ်ထွေးလက်ထဲမှ ထမင်းပန်းကန်လေးနှင့်။ ထမင်းရောဟင်းပါ သူ့
ခမျာ ပေါင်းထည့်ယူလာရှာပြီး ...

"ဒီညမှ ထမင်းက မကျန်ဘူး လူလေးရယ်၊ ဒါဒေါ်ထွေးစားမဲ့အထဲက
ချန်ထားပြီး ယူလာတာ စားလိုက်နော်"

"မဟုတ်တာ ဒေါ်ထွေးရယ်၊ ဒေါ်ထွေးပဲ ဝအောင် စားလိုက်ပါ"

"စားလိုက်ပါ လူလေးရယ်၊ ဒေါ်ထွေးက ချက်နေတဲ့ လူဆိုတော့ မန
က်စောစောထပြီး သူတို့ စားဖို့ သောက်ဖို့ လုပ်ကိုင်ပေးရင်း စားလို့ သော
က်လို့ ရတယ်၊ လူလေးက နောက်ထပ်တစ်နပ် ငတ်ဦးမှာ "

"ကျွန်တော် ခံနိုင်ရည်ရှိပါတယ်"

"ဒေါ်ထွေး စိတ်မကောင်းအောင် မလုပ်ပါနဲ့ လူလေးရယ်၊ စားလိုက်
ပါနော် ... စားပါ"

လက်ထဲကို အတင်းထည့်ပေးနေတဲ့ ထမင်းပန်းကန်ကို ယူလိုက်ရင်း
မျက်ရည်စက်က ပန်းကန်ထဲသို့ ကျသွားသည် ။ အမေဆိုတဲ့ မိန်းမဟာ
သူ့အပေါ် ဒေါ်ထွေးလောက် ကြင်နာယုယပေးရင် ဘယ်လောက်များ

ကောင်းလိုက်ပါမလဲ။ ခုတော့ ...။

အခန်း(၃)

"ကို ကို ဦး"

မျက်လုံးက စာအုပ်ထဲကစာကိုပဲ အာရုံစိုက်ထားပေမဲ့ ဗိုက်ထဲက ဆာလောင်မှုကြောင့် အာရုံစိုက်လို့ မရ။ သက်ပြင်းတစ်ချက်ကို ရှိုက်ထုတ်ရင်း မျက်နှာလေးက ခပ်မဲ့မဲ့ဖြစ်သွားသည် ။ ထမင်းအသက် ခုနစ်ရက်၊ ရေအသက် တစ်မနက်လို့ အဆိုရှိပေမဲ့ -

ရေသောက်လေ ဗိုက်ကပိုဆာလေ။ ညက နှစ်လုတ် သုံးလုတ် စားရပေမဲ့ သူက ယောက်ျားလေး။ ဆင်ခံတွင်း နှမ်းပက်သလိုပဲပေါ့။ ခါတိုင်းလည်း သူ ဒီလိုထမင်းမစားရတဲ့ အခါတွေ ရှိခဲ့ဖူးပါတယ်။ ဒီတစ်ခါကျမှ ဘာလို့ ဒီလောက် ဆာရပါလိမ့်။ ဝဋ်ကြွေးတွေ၊ ဝဋ်ကြွေးတွေ ဘယ်တော့များမှ ကျေပါ့မလဲ။

"မာန"

"....."

"မာန"

ကိုယ့်ရှေ့ကို လာရပ်သူကို မော့ကြည့်လိုက်တော့ မိန်းကလေးတစ်ယောက်။ မြင်ဖူးသလိုရှိပေမဲ့ နာမည်ကတော့ မသိပေ။ သူ့ကို ဖိနပ်လိုက်ပေးတဲ့ ကောင်မလေး။ ဟုတ်တယ် သေချာပါတယ်။

"ယူ စာကိုသာ ကြည့်နေတာ စာထဲမှာ စိတ်ဝင်စားလို့ မရဘူး ဖြစ်နေတာ မဟုတ်လား"

"ဘာ"

"စိတ်မဝင်စားရင်လည်း ကြည့်မနေပါနဲ့ "

"ဒီမှာ "

"ဟင်"

"ငါ့ဘာသာ ဘာဖြစ်ဖြစ် မင်းနဲ့ ဘာဆိုင်လို့ လဲ"

"ယူ တစ်ခုခု ဖြစ်နေတာ တို့ သိနေလို့ ပါ"

"ဘာလဲ ... မင်းက ငါ့ကို အစ်အောက်ပြီး စကားနှိုက် စပ်စုနေတာ လား"

"ယူ့ဆီမှာ စပ်စုဖို့ မလိုအောင် တို့ က ယူ့အကြောင်း အားလုံး သိပြီး သားဆိုရင် ယုံမလား"

"ကျွတ်"

"ယူ့အိမ်က ယူ့ကို ထမင်းနှစ်နပ် မစားရဘူးလို့ အမိန့်ချလိုက်တာက အစ တို့ သိတယ်၊ အခု ယူ ဗိုက်ဆာနေတာ မဟုတ်လား"

သိလှချေလားဆိုတဲ့ အကြည့်နဲ့ အတူ မျက်ခုံးနှစ်ဖက်က ထိစပ်စုကျုံ့သွား၏။ သူမက ဒီလောက် သိနေရအောင် ကိုယ့်နောက်မှာ လိုက်နေတဲ့ အရိပ်လား၊ အိမ်တွင်းရေးကိစ္စကအစ သိနေတယ်ဆိုတော့ သူ အံ့ဩတာ ဘယ်ဆန်းမှာ လဲ။

အရိပ်ဆိုရင်တောင် မှောင်နဲ့ မည်းမည်းထဲမှာ ဆို ပျောက်ကွယ်သွားနိုင်လေရဲ့ ။ အခုက သူ ထမင်းစားရခြင်း မစားရခြင်းကိုတောင် သိနေ

သူ။ သူမက ဘယ်လိုမိန်းကလေးမျိုးလဲ။

"မာန"

မာနမျက်နှာ လွှဲပစ်လိုက်၏။

"တို့ နဲ့ တစ်ခုခု လိုက်စားပါလားဟင်"

"ဘာ"

"တို့ မာနကို တစ်ခုခု လိုက်ကျွေးပါရစေ"

"ဒီမှာ "

"တို့ နာမည် ဆောင်းဦးပန်းပါ"

"မင်းဘာသာဆောင်းဦးပဲပန်းပန်း၊ မိုးဦးပဲ ယိုယို၊ နွေဦးပဲ ကြွေကြွေ
ငါ စိတ်မဝင်စားဘူး"

"သိပါတယ်"

"သိရင် ဂိုးတော့"

"ကျွတ်"

"တို့ က မာနကို"

"မင်း တော်တော်လျှာရှည်တဲ့ မိန်းကလေးပါလား၊ မိန်းကလေးနဲ့
တုပြီး ငါ မမိုက်ရိုင်းချင်ဘူးနော်"

ဒဏ်ရာရထားတဲ့ ကြက်လို အိမ်မှာ ကုပ်ဖေးဖေးနေရသမျှ မဆိုင်တဲ့
အပေါက် ကလိုင်နဲ့ ခေါက်တယ်ပဲ ပြောပြော။ အပြင်ရောက်တာနဲ့ ရန်
လိုချင်နေတဲ့ ဒေါသက တားမရ ဆီးမရ။

"တို့ က ဒါနပြုချင်လို့ ပါ မာနရဲ့ "

"ဒါနပြုရအောင် ငါက အလှူခံပုဂ္ဂိုလ် မဟုတ်ဘူး ဆောင်းဦးပန်း။ အေး ... ငါဆိုတဲ့ ကောင်က သူများ အလကားကျွေးတိုင်းလည်း တစ်ဖြန့် ဖြန့် မစားတတ်ဘူး၊ ငါ့ဘာသာငါ ဗိုက်ဆာလို့ သေသွားပါစေ မိန်းက လေးတစ်ယောက် ကျွေးတာကို ဘယ်တော့မှ အချောင်လိုက်မစားဘူး ဆိုတာ မှတ်ထားလိုက်"

တစ်ဖက်က နောက်ထပ် ထွက်ပေါ်လာမဲ့ စကားသံကို မာန မကြားချင်တော့ပေ။ ထို့ကြောင့် ခြေလှမ်းတွေက လှုပ်ရှားသွားတာ မြန်ဆန်လွန်းခြင်းနှင့် ဆက်ဆံရေးက ကျဲလှပါပေ။

"ဟဲ့ ဆောင်းဦး"

မာနအဝေးကို ရောက်သွားသည် အထိ လိုက်ငေးနေမိတဲ့ ဆောင်းဦး အနားသို့ လူရိပ်နှစ်ခု ရောက် လာပြီး ...

"နင်က ဘာအရူးထတာလဲ"

"ငါ သူ့ကို သနားလို့ ပါ ကျော်ကျော်ရယ်"

"ကိုကိုကြီးက သူ့ကို အပိုးကျိုးအောင် ဒဏ်ပေးထားတာ၊ နင်ဘာမှ သနားစရာမလိုဘူး၊ ခုပဲ ဟိုက ကောသွားပြီ၊ နင်နဲ့ မတန်ပါဘူးဟယ်၊ လာ ... သွားမယ်"

အတင်းဆွဲခေါ်လို့ ပါလာခဲ့ရသည့်တိုင် ဆောင်းဦးရင်ထဲမှာ မကောင်းပေ။ ကျော်ကျော်က သူမတို့ နှင့်တွေ့တာနှင့် မာနအကြောင်းကို ဟာသလုပ်ပြောတိုင်း ဆောင်းဦးကတော့ သနားပြီးရင်း သနားပါပဲ။ လူတစ်ယောက်ကို နှိပ်စက် ညှဉ်းဆဲခဲ့သမျှ ပြုလုပ်သူက ဟာသလုပ်နိုင်ပေမဲ့ ခံရသူကတော့ မသက်သာ။

